



ЈЕРОТИЈЕ ЈЕШКО ВУЈИЋ (1921–1988)

Јеротије Јешко Вујић рођен је 23. јануара 1921. године у Ваљеву у трговачкој породици. Основну школу и гимназију са матуrom завршио је у Ваљеву (1939). Уписао се на Правни факултет у Београду, али је студије морао да прекине због рата.

За време окупације због напредних опредељења хапшен је 1941. и 1942. године. Са многим Ваљевцима био је затворен у шабачком логору где је подвргнут тешким мукама и батинању. Након последњег хапшења да би избегао оку својих прогонитеља и мобилизацију коју су вршили љотићевци побегао је у Беч где је провео годину и по дана.

У ослобођеној земљи, у родном Ваљеву, Јеротије Вујић је започео рад најпре као службеник Градског народног одбора Ваљево, затим васпитач у Дому ученика „Стеван Филиповић”, наставник у Војној индустријској школи у Ваљеву, хонорарни службеник у Градском позоришту, а потом секретар Градског позоришта. У међувремену, почетком 1951. године, дипломирао је на Правном факултету у Београду. Од 1953. године радио је у Архиву у Ваљеву, као архивиста, директор, а пензионисан је као архивиста 1981. године. Јеротије Јешко Вујић умро је 29. децембра 1988. године у Ваљеву.

Као дугогодишњи директор и архивски радник доста је допринео сакупљању и чувању архивске грађе. Створио је једну од најбогатијих архивских библиотека у Србији. У раду са странкама пленио је срдечношћу и љубазношћу.

Јешко Вујић био је образован, изузетно комуникативан, занимљив саговорник, посебно када је у питању историја Ваљева. Био је жива енциклопедија овог града. Написао је велики број радова који се могу поделити на чланке о архивистици и студије и чланке из историје Ваљева и околине (највише из историје XIX века). Био је врсни зналац овог периода.

Учествовао је са групом аутора у писању прве историје Ваљева „Ваљево град устаника”. Велики број чланака објавио је у Гласнику Историјског архива Ваљева, чији је оснивач и први уредник. Велики број чланака објавио је у листу „Напред” и Радио Ваљеву. На таласима тек основане Радио станице Ваљево, 1967. године поставио је темеље рубрици из историје „Можда нисте знали?”

У листу „Напред” објавио је велики број радова међу којима се издвајају Ваљевски суд, шљиварство, историјски развој воћарства у ваљевском крају, хајдучија, прилози о чика Љуби Ненадовићу, насеља и живот Рома у ваљевском крају. Већина од њих је пионирског карактера. У свим својим радовима, било да је реч о студијама или новинарским чланцима ослонац је тражио у архивском документу.

Када се једног дана буде писала књига о писцима историје Ваљева и ваљевског краја, једно од централних места припашће Јешку Вујићу.

Увек је био спреман да помогне младима приликом писања историје и свим другим истраживачима. Често је бројним туристичким групама сликовито дочаравао бурну и богату прошлост овог поднебља, где су зачињале буне и започињали ус-танци.

Волео је свој град, свој Тешњар, лепоту овог краја. Као човек изузетне ширине и знатижеље Јешко Вујић је много путова по земљи и свету, али се увек враћао свом родном граду да нађе душевни мир на извору Градца, на околним језерима, тишини ваљевских планина.

Мало је људи у себи сјединило све облике које су красиле Јешка Вујића: заљубљеник у историју коју је дочаравао кроз историјски документ, пријатељ књиге и занимљивог новинарског чланка, и у исто време велики љубитељ природе и светски путник још од својих ђачких дана.

Мр Милан Трипковић

ДР ДРАГОЉУБ ДИВЉАНОВИЋ (1920–1989)



Деветнаестог априла 1989. године у Београду се, после дуже и тешке болести угасио живот једног рођеног Ваљевца, вредног радника и научника, Драгољуба-Драгана Дивљановића, пензионисаног професора Ветеринарског факултета у Београду.

Рођен је 22. новембра 1920. године у Ваљеву. Његов отац Коста био је познати ваљевски берберин, мајка Милева била је домаћица.

Основну школу завршио је у Ваљеву, а у Ваљевској гимназији је матурирао 1939. године у једној ванредно вредној и по успеху изузетној генерацији.

Као стипендиста Градског поглаварства у Ваљеву уписује се на Правни факултет у Београду, али студије прекида због рата. После ослобођења наставља студије на Ветеринарском факултету у Београду као питомац Министарства за пољопривреду Србије.

Каријеру почиње на Ветеринарском факултету у Београду као асистент на предмету зоотехника. Убрзо одлази у Мионицу за среског ветеринара, а по укидању мионичког среза премештен је у Ваљево, у ветеринарску станицу, где мало касније постаје њен управник. Потом прелази у градску кланицу, где прво обавља ветеринарске послове, а после постаје и управник кланице. У Ваљеву је једно време обављао дужност ветеринарског инспектора Скупштине општине.

За све време службовања у Ваљеву био је активан на многим пољима: одборник већа произвођача, у два маха члан савета за пољопривреду, биран је за члана савета за културу општине Ваљево, а био је и члан савета Историјског архива у Ваљеву.

Докторирао је на Ветеринарском факултету у Сарајеву 1964. године са дисертацијом „Заразне болести домаћих животиња у Србији у 19. и почетком 20. века”. Хабилитовао је на Ветеринарском факултету у Загребу радом „Истраживање повести ветеринарства у савременој Југославији”, стекавши титулу насловног доцента (1970).

Преласком у Београд 1965. године постаје технички уредник Ветеринарског гласника. Уводи нову рубрику у часопис историја ветерине, и од тада у сваком броју часописа излази по неки прилог из ове области. Изабран је најпре за вишег научног сарадника, а од 1972. године за ванредног професора Ветеринарског факултета у Београду. Због болести 1982. године одлази у пензију. Међутим, своју плодну активност на историјату медицине, ветерине и фармације наставља и после пензиониса-